

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudkyně JUDr. Marie Žiškové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, č. j. DSH/1820/17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2018, č. j. 17 A 61/2017 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Plzně, Odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 4. 1. 2017 rozhodnutí č. j. MMP/001839/17, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobce porušil § 18 odst. 4 tohoto zákona tím, že dne 22. 3. 2016 v době okolo 11:00 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace U Seřadiště, v prostoru cca 135,9 m před křižovatkou s ulicí Na Bořích, ve směru jízdy k této křižovatce, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Mazda CX9, reg. značka X,

překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/h a více. Za tento přestupek správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 4.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Nepřisvědčil tak žalobci, že by správní orgán I. stupně pochybil, pokud se v rozhodnutí nevypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně stanovil žalobci přiměřenou lhůtu k vyjádření k podkladům, tuto lhůtu žalobce nedodržel, vyjádření zaslal až dva dny po jejím skončení a nadto pouze na adresu el. podatelny správního orgánu, nikoliv přímo oprávněné úřední osobě. Pouze postup žalobce tak způsobil, že vyjádření k podkladům rozhodnutí bylo doručeno oprávněné úřední osobě s takovým zpožděním, že již nemohlo být zohledněno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Nadto je zřejmé, že žalovaný se obsahem žalobcova vyjádření zabýval v napadeném rozhodnutí, tudíž ke zkrácení procesních práv žalobce v žádném případě nedošlo. Správní orgány nepochybily ani tím, že neprovedly navržené důkazy týkající se otázky, zda bylo měření rychlosti provedeno řádně. Dokazování bylo provedeno ve standardním rozsahu a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by provedené měření zpochybňovaly. Soud proto považoval za nadbytečné provedení navržených důkazů – vyšetřovacího pokusu a znaleckého posudku – za účelem zopakování testů provedených BBC a Daily Mail.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení otázky porušení dvojinstančnosti řízení. Poznamenal, že lhůta, kterou mu správní orgán I. stupně stanovil pro vyjádření k podkladům rozhodnutí, je ryze pořádkového charakteru, neboť přestupkové řízení je „řízením o trestním obvinění“, a obviněný se proto může vyjadřovat k obvinění po celou dobu řízení. Stanovení této lhůty správní orgán jen chrání účastníka řízení tím, že mu dává najevo, že minimálně v této lhůtě nevydá rozhodnutí. Účastník řízení se tak může vyjádřit i po skončení stanovené lhůty. V posuzované věci se přitom stěžovatel nejprve vyjádřil a teprve následně správní orgán vydal rozhodnutí. V takovém případě měl však správní orgán při rozhodování toto vyjádření zohlednit. Poukazuje-li soud na to, že stěžovatel učinil své podání „pouze na adresu el. podatelny správního orgánu, nikoli přímo oprávněné úřední osobě“, je nutno upozornit na judikaturu, podle které doručování na e-mail oprávněné úřední osoby nemá žádné právní účinky. Naopak je nutné veškerá podání doručovat na elektronickou adresu elektronické podatelny. Tato výtka soudu je tak ryze účelová. V souladu s tvrzením soudu, že stěžovatel způsobil, že jeho vyjádření bylo doručeno se zpožděním, stěžovatel upozornil, že nedokáže

ovlivnit, jak dlouho trvá podatelně předat podání oprávněné úřední osobě. Označil také za ničím neprokázané a spekulativní tvrzení žalovaného, dle něhož se podání z organizačních důvodů nedostalo k rukám oprávněné úřední osoby dříve, než vydala rozhodnutí. Nadto organizační důvody jsou věci úřadu, nikoliv stěžovatele. Je irelevantní, zda si jednotlivé složky či osoby v rámci úřadu podání stěžovatele předaly. O momentu doručení rozhoduje okamžik, kdy je podání doručeno správnímu orgánu. Správnímu orgánu bylo vyjádření doručeno před vydáním rozhodnutí, a tak i objektivně bylo reálné, aby jej mohl v rozhodnutí reflektovat. Stejnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 – 50, a ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017 – 36.

[6] Pokud by se správní orgán I. stupně skutečně neseznámil s vyjádřením stěžovatele před vydáním rozhodnutí, korektní postup by byl, aby své rozhodnutí poté, co zjistil, že toto podání bylo doručeno, v autoremeduře zrušil a o věci znovu uvažil.

[7] Námitkami uvedenými ve vyjádření k podkladům rozhodnutí se sice zabýval žalovaný, tím ale zkrátil stěžovatelovo právo na dvojiinstančnost řízení, neboť stěžovatel neměl možnost se způsobem vypořádání námitek polemizovat v plné apelaci. Krajský soud nesprávně upřednostnil zásadu jednotnosti správního řízení před zásadou dvojiinstančnosti řízení. Správní orgán nemůže zcela rezignovat na vypořádání námitek účastníka a přenechat to v plném rozsahu odvolacímu správnímu orgánu. V souvislosti s přiblížením nároků kladených na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109. Správní orgán I. stupně tedy neopomenul dílčí námitku, ale ignoroval celé vyjádření stěžovatele, jeho kompletní argumentaci a veškeré důkazní návrhy.

[8] Stěžovatel v žalobě namítal, že měření, byť je prováděno ověřeným rychloměrem, zkresluje. Odkázal na dokument BBC, který danou chybu při měření rychloměrem dokumentuje, a navrhl provedení důkazů na podporu svého tvrzení. Krajský soud k tomu uvedl, že opakovat testy, které jsou prováděny v zahraničí, není ve vztahu k území České republiky relevantní. Podle stěžovatele logika tohoto tvrzení vychází z presumpce, že to, co v zahraničí nefunguje, v Čechách funguje. Pokud takový závěr učinil soud na základě judikatury, pak jen poukazuje na její absurdnost.

[9] Na závěr kasační stížnosti stěžovatel obsáhle vyjádřil nesouhlas s vyvěšením osobních údajů jeho a jeho advokáta na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem.

[10] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že s argumenty kasační stížnosti nesouhlasí, zcela setrvává na svém vyjádření k žalobě ze dne 2. 8. 2017 a ztotožňuje se se závěry napadeného rozsudku krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] První část kasační argumentace směřuje proti závěru krajského soudu, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

[14] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 19. 12. 2016 proběhlo v rámci správního řízení o přestupku ústní jednání, kterého se za stěžovatele účastnil jeho zmocněnec Ing. M. J. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že zmocněnec stěžovatele zde byl seznámen se spisovou dokumentací, ke které se nijak nevyjádřil a požádal o možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí písemně a o stanovení lhůty k tomuto vyjádření. Dne 20. 12. 2016 zaslal správní orgán I. stupně zmocněnci stěžovatele do datové schránky usnesení, kterým mu dal možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí do pěti pracovních dnů ode dne oznámení tohoto usnesení. Usnesení bylo zmocněnci stěžovatele doručeno dne 23. 12. 2016 a lhůta k podání vyjádření tak uplynula dne 2. 1. 2017. Stěžovatelovo vyjádření k podkladům rozhodnutí bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 4. 1. 2017, tedy po uplynutí stanovené lhůty. Stejného dne správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým stěžovatele uznal vinným ze spáchání přestupku.

[15] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že správní orgán je povinen se s případným vyjádřením k podkladům rozhodnutí zabývat i v případě, že mu bylo doručeno až po uplynutí stanovené lhůty. V nyní posuzované věci je však s ohledem na výše popsané skutkové okolnosti nutno uznat, že správní orgán I. stupně neměl reálnou možnost obsah vyjádření v právě vydávaném rozhodnutí zohlednit, resp. toto vydání odložit. Správní orgán I. stupně totiž vydal rozhodnutí téhož dne, kdy mu vyjádření stěžovatele došlo. Byť správní orgán obdržel vyjádření dříve (ve 13:55 hod), než odeslal stěžovateli rozhodnutí ve věci (v 16:27 hod), je zcela pochopitelné, že se oprávněná úřední osoba z organizačních důvodů v takto krátkém časovém úseku nemusela o dojití tohoto vyjádření vůbec dozvědět. Pokud tedy stěžovatel podal své vyjádření po uplynutí stanovené lhůty, sám se tím vystavil riziku, že správní orgán I. stupně v mezidobí vydá rozhodnutí a k obsahu jeho vyjádření tak již nebude moci přihlédnout. Stěžovatel má nicméně pravdu v tom, že pro posouzení věci nebylo podstatné, zda své podání adresoval příslušné úřední osobě, nebo jej zaslal na adresu elektronické podatelny. Krajský soud ovšem tuto poznámku sám uvedl spíše nad rámec pro vysvětlení toho, že z organizačního hlediska není samozřejmostí, že se správní orgán seznámí s písemností ještě téhož dne, kdy mu byla doručena.

[16] Krajský soud správně konstatoval, že uvedené pochybení správního orgánu I. stupně napravit žalovaný, který se s námitkami obsaženými ve vyjádření stěžovatele v napadeném rozhodnutí zabýval, a nedošlo tak ke zkrácení stěžovatelových práv. Rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně totiž tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98). Se stěžovatelem sice lze souhlasit, že správní orgán I. stupně nemůže zcela rezignovat na vypořádání námitek a přenechat to v plném rozsahu odvolacímu orgánu, nicméně pokud k takové skutečnosti dojde (a v tomto případě to bylo z pochopitelného důvodu), nedochází ke zkrácení práv účastníka řízení, jestliže se s těmito námitkami vypořádá odvolací správní orgán.

[17] V rozsudcích č. j. 7 As 264/2017 - 50 a č. j. 8 As 162/2017 - 36, na které stěžovatel odkazoval, se jednalo o odlišnou situaci než v nyní posuzované věci, neboť šlo o obdobné pochybení správních orgánů, ovšem až v odvolacím řízení (žalované správní orgány v napadených rozhodnutích nezohlednily opožděně podaná doplnění odvolání). Toto pochybení tak již nemohlo být v rámci správního řízení nikterak napraveno, jak tomu bylo v nyní projednávaném případě.

[18] Důvodná není ani velmi obecná kasační námitka směřující proti závěru krajského soudu, že nebylo nutno provádět navrhované důkazy (vyšetřovací pokus a znalecký posudek za účelem zopakování testů provedených BBC a Daily Mail) k prokázání možného zkreslení měření. Krajský soud sice poněkud zkratkovitě a nejasně uvedl, že opakovat testy, které jsou prováděny v zahraničí, není ve vztahu k území České republiky relevantní. Dále však správně konstatoval, že tyto důkazy nemohou zpochybnit platnost měření v konkrétním případě. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že provedení těchto důkazů by bylo v daném případě nadbytečné, neboť o správnosti provedeného měření rychlosti vozidla stěžovatele neexistovaly žádné relevantní pochybnosti. Ty stěžovatel ani v kasační stížnosti nijak nespecifikoval.

[19] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že pro prokázání přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36). Právě zmíněné podklady rozhodnutí (oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru) tvořily základ pro zjištěný skutkový stav. Žádný z těchto podkladů nevzbuzoval pochybnosti. Ověřovací list se vztahoval k rychloměru, kterým bylo měřeno, platnost ověření pokrývala i den, kdy k měření došlo. Správní orgán I. stupně rovněž provedl výsledky zasahujících policistů, kteří potvrdili, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze předmětného rychloměru.

[20] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet lze podotknout, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce ani advokáta Mgr. Václava Voříška. „Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161; obdobně srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012, usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, nebo usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017-92).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu